

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi tapaturma- ja liikennevakuutuslaitoksilta vuodelta 1993 perittävästä maksusta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki tapaturma- ja liikennevakuutuslaitoksilta vuodelta 1993 perittävästä maksusta. Niin sanottuun täyskustannusvastuun periaatteeseen siirtyminen ehdotetaan toteutettavaksi tapaturma- ja liikennevakuutusjärjestelmissä vuoden 1993 osalta perimällä tapaturma- ja liikennevakuutusyhtiöiltä sekä maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslaitokselta maksu, joka keskimää-

rin vastaa tapaturma- ja liikennevahinkopotilaiden hoidosta julkisessa terveydenhuollossa aiheutuneita hoitokustannuksia.

Esitys liittyy valtion vuoden 1993 talousarvioesitykseen ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä tammikuuta 1993 ja olemaan voimassa vuoden 1993 loppuun.

YLEISPERUSTELUT

1. Nykytila

Nykyisin valtio osallistuu kuntien terveydenhuollon järjestämisestä aiheutuviin kustannuksiin ja siten myös tapaturma- ja liikennevahinkopotilaiden hoitokustannusten kattamiseen suorittamalla valtionosuutta. Valtionosuus on ollut viime vuosina terveydenhuollon kustannuksista keskimäärin noin 41—42 % ja kuntien osuus noin 45—47 %.

Vuoden 1993 alusta voimaan tulevan sosiaali- ja terveydenhuollon suunnittelusta ja valtionosuudesta annetun lain (733/92) mukaan sosiaali- ja terveydenhuollon käyttökustannusten valtionosuus suoritetaan yksinomaan kunnille, jotta ne saavat nykyistä paremmin päättää asukkaidensa tarvitsemien palveluiden järjestämistavasta. Kuntakohtainen valtionosuus määräytyy laskennallisesti pääasiassa kunnan sosiaali- ja terveydenhuollon palveluiden tarvetta kuvaavien tekijöiden kuten asukasluvun, ikärakenteen ja eräiden muiden täydentävien tekijöiden perusteella. Valtion ja kuntien keskinäiset rahoitusosuudet pysyvät koko maassa keskimäärin ennallaan.

Sosiaali- ja terveysministeriö asetti 10 päivänä joulukuuta 1990 terveydenhuollon kuntainliittojen kuntakorvauskysymyksiä selvittävän työryhmän, joka katsoi 31 päivänä joulukuuta 1991 antamassaan muistiossa, ettei nykyisen, sairaalan keskimääräisiin kustannuksiin perustuvan kuntalaskutustavan jatkaminen näytä mahdolliselta valtionosuusuudistuksen tullessa voimaan. Työryhmä piti toteuttamiskelpoisimpana kunkin sairaalan osalta klinikka- tai erikoisalakohtaisesti määräytyvää diagnoosipohjaista potilasryhmittäistä hinnoittelua täydennettynä toimenpidekohtaisella hinnoittelulla. Malli kuitenkin edellyttää sopimista menettelystä pienten ja keskisuurten kuntien rahoitusriskeistä huomattavan suurien sairaalapaalveluiden osalta.

Sosiaali- ja terveysministeriön 18 päivänä joulukuuta 1991 asettaman tapaturma- ja liikennevakuutuksen sekä kunnallisen terveydenhuollon välistä täyskustannusvastuuta selvittävän toimikunnan tekemän selvityksen mukaan kunnalliselle terveydenhuollossa aiheutui tapaturma- ja liikennevahinkopotilaiden hoidosta vuonna 1990 yhteensä noin 308 miljoonan

markan kustannukset. Työtapaturomapotilaiden osuus on tästä noin 174 miljoonaa markkaa ja liikennevahinkopotilaiden noin 134 miljoonaa markkaa. Sairaalahoidossa työtapaturomapotilaiden hoito oli 14 % ja liikennevakuutuspotilaiden 12 % kalliimpaa kuin muiden potilaiden hoito.

1.2. Nykytilan arviointi

Tapaturma- ja liikennevakuutusjärjestelmät maksavat tapaturma- ja liikennevahinkopotilaan hoidosta julkisessa terveydenhuollossa vain potilaalta perittävän asiakasmaksun kautta syntyvän kustannuksen. Muutoin ne eivät osallistu hoidon todellisiin tuottamiskustannuksiin. Tapaturma- ja liikennevakuutusjärjestelmien täyskustannusvastuun periaatteen toteuttaminen kuntien järjestämän tapaturma- ja liikennevahinkopotilaiden hoidon osalta siten, että korvaus vakuutusjärjestelmiltä perittäisiin hoidon todellisten kustannusten perusteella, edellyttäisi yhtenäisen kuntalaskutusjärjestelmän aikaansaamista ja toisaalta vakuutusjärjestelmille hoidon korvaajina mahdollisuutta valvoa laskutettavien kustannusten perusteita. Näiden järjestelmien vahingonkorvausluonteen huomioon ottaen myöskään potilaan nykyistä asemaa hoidon ja korvauksen saajana ei saa heikentää. Muunlaisen järjestelmän luominen edellyttäisi perusteellista jatkovalmistelua.

Valtiontalouden nykyisen tilanteen huomioon ottaen ei voida odottaa, että edellä mainitut selvitykset tapaturma- ja liikennevakuutusjärjestelmien oikean kustannusvastuun löytämiseksi valmistuisivat. Toisaalta julkistalouden tämän hetkiset menot edellyttävät näiden vakuutusjärjestelmien nykyistä suurempaa panosta niiden vastattavien menojen kattamiseen vuonna 1993.

2. Ehdotetut muutokset

Edellä esitetyn johdosta ehdotetaan säädettäväksi vuoden 1993 voimassa oleva laki, jonka nojalla tapaturma- ja liikennevakuutusyhtiöiltä sekä maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain täytäntöönpanosta huolehtivalta laitokselta perittäisiin kansaneläkelaitokselle kansaneläkelain 59 §:n 2 momentin mukaisen valtion osuuden pienentämiseksi vuonna 1993 maksu, jonka suuruus olisi yhteensä 330 miljoonaa

markkaa. Määrä vastaa suurin piirtein asiakasmaksuin perittävällä osuudella vähennettyä tapaturma- ja liikennevahinkopotilaiden arvioitua hoitokustannusten osuutta kunnallisessa terveydenhuollossa vuonna 1991. Perusteeksi on otettu vuoden 1991 arvioidut kustannukset, koska todellisten hoitokustannusten määrää vuonna 1993 on saatavissa olevien tietojen ja taloudellisen kehityksen epävarman ennustettavuuden huomioon ottaen vaikea etukäteen arvioida. Maksu perittäisiin vain liikennevakuutuksen sekä pakollisen tapaturmavakuutuksen ja maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuksen osalta. Kokonaismäärästä tulisi tapaturmavakuutusjärjestelmän osalle maksettavaksi 141 miljoonaa markkaa, liikennevakuutuksen osalle 177 miljoonaa markkaa ja maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuksen osalle 12 miljoonaa markkaa.

Maksun jakautuminen vakuutusjärjestelmien kesken perustuisi järjestelmien vuonna 1991 saamien vakuutusmaksutulojen keskinäiseen suhteeseen. Tämä jakautumisperuste rasittaa voimakkaimmin liikennevakuutusjärjestelmää verrattuna siihen, että sen maksuosuus määrättäisiin järjestelmien piiriin kuuluvien potilaiden arvioidujen hoitokustannusten keskinäisen jakauman suhteessa. Mikäli maksu kuitenkin jaettaisiin viimeksi mainitulla perusteella, tapaturmavakuutusmaksujen nousu aiheuttaisi kohtuuttoman rasituksen välillisiin työvoimakustannuksiin, etenkin työvoimavaltaisissa yrityksissä.

Jotta vakuutuslaitoksiin kohdistuva taloudellinen rasitus vastaisi paremmin maksuhetken olosuhteita, ehdotetaan, että maksuosuudet jakautuisivat vakuutuslaitosten kesken tapaturma- ja liikennevakuutusjärjestelmien sisällä vakuutuslaitosten vuoden 1993 tilinpäätöksen mukaisten tapaturma- ja liikennevakuutusmaksutulojen osoittamassa suhteessa. Koska ehdotettavasta maksusta aiheutuva kustannus on tarkoitus kohdentaa mainittuihin vakuutusjärjestelmiin eikä niitä hoitaviin vakuutuslaitoksille aiheutuva menojen lisäys voidaan sisällyttää vuonna 1993 ja sen jälkeen liikennevakuutuksen ja pakollisen tapaturmavakuutuksen vakuutusmaksujen perusteisiin samoin kuin maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuksen kokonaiskustannuksiin siten, ettei maksun aiheuttamasta vakuutusmaksutulon lisäyksestä perittäisi kuitenkaan liikennevakuutusmaksusta nykyisin perittävää vakuutusmaksuveroa eikä

eräitä muita tapaturmavakuutus- ja liikennevakuutusmaksutulosta tiettyyn tarkoitukseen lain nojalla perittäviä maksuja kuten työturvallisuus- ja liikenneturvallisuusmaksua.

3. Esityksen taloudelliset vaikutukset

Tapaturma- ja liikennevakuutusjärjestelmät osallistuisivat vuonna 1993 välillisesti niiden korvauspiiriin kuuluvien potilaiden hoitokustannuksiin kunnallisen terveydenhuollon piirissä 330 miljoonalla markalla. Valtion menot pienenisivät vuonna 1993 vastaavalla summalla, koska sen kansaneläkerahaston takuuosuuden maksamiseen varatussa määrärahasssa otettaisiin vähennyksenä huomioon vakuutusjärjestelmiltä saatavan maksun tuotto. Valtio osallistuu maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuksen rahoitukseen siten, että sen osuus on 29,1 % sanotun vakuutuksen kokonaiskustannuksista, jotka olivat vuonna 1991 noin 174 miljoonaa markkaa. Maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuksen kautta valtion maksuosuus näistä kokonaiskustannuksista nousisi vuonna 1993 tämän esityksen johdosta noin 4 miljoonalla markalla.

Vakuutusjärjestelmille maksusta aiheutuva taloudellinen rasitus siirtyy kohoavien vakuutusmaksujen kautta vakuutuksenottajien maksettavaksi. Tapaturmavakuutuksen osalta maksurasitus, joka on kuitenkin pyritty pitämään mahdollisimman alhaisena, kohdentuu pääosin työnantajien maksamien vakuutusmaksujen muodossa välillisiin työvoimakustannuksiin. Liikennevakuutuksen osalta kustannusvaikutus kohdistuu moottoriajoneuvojen omistajien kautta kotitalouksiin ja toisaalta yritysten omistamien moottoriajoneuvojen osalta myös yrityksiin. Arvioiden mukaan vakuutusmaksun korotustarve tulee olemaan tapaturmavakuutuksen osalta noin 10 prosenttia ja liikennevakuutusmaksujen osalta noin 7 prosenttia.

Ehdotus liittyy valtion talousarvioesitykseen vuodelle 1993.

4. Asian valmistelu

Ehdotus on valmisteltu virkatyönä ja sen valmistelun yhteydessä on kuultu Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto r.y:tä ja Liikennevakuutusyhdistystä sekä valtiovarainministeriötä.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotuksen perustelut

1 §. Pykälässä määritellään maksun suorittamistarke ja mitä vakuutuslaitoksia maksu koskee. Maksu jakautuu tapaturma- ja liikennevakuutuslaitosten kesken vakuutusjärjestelmien sisällä siten kuin 2 §:ssä säädetään. Käytännössä maksuvelvollisuus kohdistuu tapaturma- ja liikennevakuutuksen osalta samoihin vakuutuslaitoksiin, koska useimmat vakuutuslaitokset myöntävät molempia vakuutuksia. Maksuvelvollisuuden jakautuminen vakuutusjärjestelmien kesken perustuu vuoden 1991 tilinpäätöksellä vahvistettujen tapaturma- ja liikennevakuutusmaksutulosten keskinäiseen suhteeseen. Maatalousyrittäjien tapaturmavakuutus rahoitetaan vakuutetuilta saadun vakuutusmaksutulon lisäksi valtion ja kansaneläkelaitoksen maksamilla osuuksilla. Tämän vuoksi maatalousyrittäjien tapaturmavakuu-

tuksen maksuosuuden perusteena on käytetty vakuutusmaksutulon sijasta maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain (1026/81) 13 §:n 1 momentissa tarkoitettuja sanotun vakuutuksen kokonaiskustannuksia vuonna 1991 vähennettynä työturvallisuuskuluilla.

2 §. Pykälässä säädetään siitä, miten maksuvelvollisuus jakautuu vakuutusjärjestelmien sisällä. Maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuksen osalle 1 §:ssä säädetty määrä kohdistuu kokonaan maatalousyrittäjien eläkelaitokseen, joka hoitaa yksin maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuksen. Maksuosuus on siten sen osalta lopullinen. Tapaturmavakuutuslaitoksille 1 §:ssä säädetty maksuosuus jakautuu niiden kesken järjestelmän sisällä kunkin vakuutuslaitoksen pakollisista tapaturmavakuutuksista vuoden 1993 tilinpäätöksellä vahvistetun maksutulon osoittamassa suhteessa. Tapaturmavakuutuslain 57 §:n (512/71) mukaisista vakuu-

tuksista saatua vakuutusmaksutuloa ei siten oteta huomioon. Liikennevakuutusjärjestelmälle säädetty maksuosuus jakautuu vastaavasti järjestelmän sisällä liikennevakuutusyhtiöiden vuonna 1993 saamien vakuutusmaksutulojen suhteessa. Mikäli Euroopan talousalueesta tehty sopimus tulee voimaan vuoden 1993 alusta, myös ulkomainen vakuutuslaitos voi myöntää Suomessa liikennevakuutuksia. Tarkoituksena on, että maksuvelvollisuus koskisi myös tällaisia vakuutuslaitoksia. Tilinpäätöksessä vahvistettuun maksutuloon rinnastettaisiin ulkomaisen vakuutuslaitoksen mainituista vakuutuksista Suomessa saama vakuutusmaksutulo.

3 §. Pykälässä säädetään, että tämän lain mukaisesta maksusta vakuutuslaitoksille aiheutuva menojen lisäys saadaan vuonna 1993 ja sen jälkeen sisällyttää tapaturma- ja liikennevakuutuksen vakuutusmaksujen perusteisiin ja lukea maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuksen kokonaiskustannuksiin. Pykälä on poikkeus tapaturmavakuutuslain 35 §:n 1 momentissa ja liikennevakuutuslain 18 §:ssä säädettyihin tapaturma- ja liikennevakuutuksen vakuutusmaksun määräytymisperusteisiin sekä maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain 13 §:n mukaiseen kokonaiskustannusten määrittämiseen. Menettelyn seurauksena kustannusvaikutus siirtyy vakuutusmaksuihin ja maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuksen kokonaiskustannuksiin ja sitä kautta vakuutuksenottajien maksettavaksi.

Tämän lain mukaisen maksun perimisestä aiheutuva vakuutusmaksun nousu ei merkitse vakuutuslaitosten vakuutusvastuun kattamiseen saamien vakuutusmaksutulojen vastaavaa nousua. Siksi tätä vakuutusmaksun osuutta ei ole myöskään syytä käyttää perusteena laskettaessa liikennevakuutusmaksutulosta maksettavaa vakuutusmaksuveroa ja liikenneturvallisuusmaksua eikä tapaturmavakuutuksen työturvallisuusmaksua, vakuuttamisvelvollisuuden laiminlyöntitapauksien osalta perittävää maksua, tapaturmavakuutuslain perusteella korvattavasta kuntoutuksesta annetun lain (625/91) 12 §:n mukaista kuntoutuskustannuksista aiheutunutta maksua eikä ottaa huomioon pykälässä lueteltuja, eräistä indeksikorotuksista vakuutuslaitoksille aiheutuvia kustannuksia määritettäessä. Mainittua osuutta ei myöskään otettaisi huomioon maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain mukaisia työturvallisuuskuluja määrittäessä.

4 §. Pykälässä säädetään maksun keräämis-

tä vakuutuslaitoksilta vuoden 1993 aikana kalenterikuukausittain tasasuuruusina ennakkomaksuerinä. Maksurasitus vastaisi siten paremmin vakuutuslaitosten saamien vakuutusmaksutulojen kertymää. Pykälässä on määritelty ensin kunkin vakuutusjärjestelmän kuukausittain maksettavan ennakon kokonaismäärä, joka on 1/12 sille 1 §:ssä säädetystä maksuosuudesta. Ennako jakautuu vakuutusjärjestelmien sisällä kunkin vakuutuslaitoksen kesken vuoden 1991 tilinpäätöksellä vahvistettujen tapaturmavakuutus- ja liikennevakuutusmaksutulojen osoittamassa suhteessa. Maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslaitoksen ennako on kalenterikuukaudelta 1/12 1 §:ssä säädetystä maksuosuudesta.

Pykälän 2 momentin mukaan vakuutuslaitoksen on maksettava ennako kunkin kalenterikuukauden 15 päivään mennessä. Ennakot ohjataan sosiaali- ja terveysministeriön kautta kansaneläkelaitokselle kansaneläkelain 59 §:n 2 momentin mukaisen valtion takuusuuden pienentämiseksi. Tämä tapahtuu siten, että Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto r.y. ja Liikennevakuutusyhdistys huolehtivat ennakoiden keräämisestä vakuutuslaitoksilta ja sosiaali- ja terveysministeriö veloittaa mainittujen yhdistysten tiliä ennakoiden määrällä, kun se ohjaa 1 §:ssä säädetyn maksun kansaneläkelaitokselle.

5 §. Ennakoina suoritettujen maksuosuuksien määrät tarkistettaisiin vakuutusjärjestelmien sisällä vastaamaan eri vakuutuslaitosten vuonna 1993 tapaturma- ja liikennevakuutuksesta saamien maksutulojen suhdetta sen jälkeen, kun kyseisen vuoden vakuutusmaksutulot on tilinpäätöksellä vahvistettu. Sosiaali- ja terveysministeriö vahvistaa erikseen kunkin vakuutuslaitoksen ennakon määrän sekä lopulliset maksosuudet.

6 §. Pykälässä säädetään sosiaali- ja terveysministeriölle oikeus antaa tarkempia määräyksiä lain täytäntöönpanosta.

2. Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan 1 päivänä tammikuuta 1993 ja olemaan voimassa vuoden 1993 loppuun.

3. Säättämisyjärjestys

Veron tunnusmerkkinä on pidettävä sitä,

että verotuksen kohteeksi joutuneelle säädetään maksu, jota käytetään valtion menojen kattamiseksi ennalta määräämättömään tarkoitukseen. Vaikka vakuutuslaitoksilta nyt perittävällä maksulla pienennetään valtion vastuuta vähimmäiseläkkeiden rahoituksessa, maksua voidaan pitää veronluonteisena maksuna. Sen vuoksi ehdotettavaa lakia, joka on tarkoitettu olemaan voimassa vain vuoden 1993 loppuun,

ei voida valtiopäiväjärjestyksen 66 §:n mukaan jättää lepäämään. Hallitus pitää kuitenkin tarkoituksenmukaisena, että asian tulkinnanvaraisuuden vuoksi siitä hankitaan eduskunnan perustuslakivaliokunnan lausunto.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

tapaturma- ja liikennevakuutuslaitoksilta vuodelta 1993 perittävästä maksusta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Vakuutuslaitosten, joilla on oikeus myöntää Suomessa tapaturmavakuutuslaissa (608/48) tai liikennevakuutuslaissa (279/59) tarkoitettuja vakuutuksia, sekä maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain (1026/81) 2 §:ssä tarkoitettua maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslaitoksen on suoritettava kansaneläkelaitokselle, siten kuin jäljempänä säädetään, kansaneläkelain 59 §:n 2 momentissa säädetyn valtion osuuden pienentämiseksi vuonna 1993 maksu, joka on yhteensä 330 miljoonaa markkaa. Tästä maksusta tapaturmavakuutuksia myöntävien vakuutuslaitosten osuus on 141 miljoonaa markkaa ja liikennevakuutuksia myöntävien vakuutuslaitosten osuus 177 miljoonaa markkaa. Maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslaitoksen osuus on 12 miljoonaa markkaa.

2 §

Edellä 1 §:ssä tapaturmavakuutuslaitoksille säädetty maksuosuus jakautuu niiden kesken tapaturmavakuutuslain mukaisista muista kuin 57 §:ssä säädettyistä vakuutuksista vuoden 1993 tilinpäätöksellä vahvistettujen vakuutusmaksutulojen suhteessa. Liikennevakuutuslaitoksille säädetty maksu jakautuu niiden kesken vuoden 1993 tilinpäätöksellä vahvistettujen liikennevakuutusmaksutulojen suhteessa. Maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslaitoksen 1 §:ssä säädetty maksuosuus on lopullinen.

3 §

Sen estämättä, mitä tapaturmavakuutuslain

35 §:n 1 momentissa, liikennevakuutuslain 18 §:ssä ja maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain 13 §:ssä säädetään, tästä laista vakuutuslaitoksille aiheutuva menojen lisäys voidaan vuonna 1993 ja sen jälkeen sisällyttää pakollisen tapaturmavakuutuksen sekä liikennevakuutuksen vakuutusmaksujen perusteisiin ja lukea maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuksen kokonaiskustannuksiin.

Tästä laista johtuvasta maksutulon lisäyksestä ei kuitenkaan peritä eräistä vakuutusmaksuista suoritettavasta verosta annetussa laissa (664/66) tarkoitettua vakuutusmaksuveroa, liikennevakuutuslain 18 §:n mukaista liikenneturvallisuusmaksua, tapaturmavakuutuslain 35 §:n 2 momentin mukaista työturvallisuusmaksua eikä 58 §:n ja 60 §:n 6 momentin mukaisia maksuja eikä eräiden tapaturmakorvausten sitomisesta palkkatasoon annetun lain (957/71) 2 §:n eikä tapaturmavakuutuslain perusteella korvattavasta kuntoutuksesta annetun lain (625/91) 12 §:n mukaisia maksuja. Tämän lain mukaista maksua ei oteta myöskään huomioon maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain 14 §:n mukaisia työturvallisuuskuuluja määrättäessä.

4 §

Tapaturma- ja liikennevakuutuslaitokset ovat velvollisia suorittamaan kalenterikuukausittain ennakkoa 1 §:ssä tarkoitettua maksusta. Ennakon suuruus on kalenterikuukaudelta 1/12 vakuutuslaitosten maksettaviksi 1 §:ssä säädettyistä määristä. Ennakko jakautuu tapaturma-

vakuutuslaitosten kesken ja liikennevakuutuslaitosten kesken vuoden 1991 tilinpäätöksellä vahvistettujen pakollisen tapaturmavakuutuksen ja liikennevakuutuksen vakuutusmaksutulojen suhteessa.

Maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslaitos maksaa kalenterikuukaudelta 1/12 sen maksettavaksi 1 §:ssä säädetystä määrästä.

Vakuutuslaitoksen on suoritettava kunkin kuukauden 15 päivään mennessä ennakko tapaturmavakuutusmaksutulosta Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto r.y:lle ja liikennevakuutusmaksutulosta Liikennevakuutusyhdistykselle. Sosiaali- ja terveysministeriö välittää maksut kansaneläkelaitokselle. Sosiaali- ja terveysministeriöllä on oikeus veloittaa edellä mainittujen yhdistysten tilejä suoritettujen ennakoiden määrällä välittäessään 1 §:ssä säädetyn markkämäärän kansaneläkelaitokselle.

5 §

Edellä 4 §:n 1 momentissa tarkoitettujen tapaturma- ja liikennevakuutuslaitosten ennakoina suorittamat maksuosuudet tarkistetaan vas-

taamaan 2 §:ssä säädettyä maksuosuuksien jakautumista sen jälkeen, kun tapaturma- ja liikennevakuutuksen vakuutusmaksutulot vuodelta 1993 on tilinpäätöksellä vahvistettu.

Sosiaali- ja terveysministeriö vahvistaa kunkin vakuutuslaitoksen ennakon sekä lopullisen maksuosuuden määrän. Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto r.y. ja Liikennevakuutusyhdistys huolehtivat 1 momentin mukaisten lopullisten maksuosuuksien keräämisestä ja tilittämisestä vakuutuslaitoksille.

6 §

Tarkempia määräyksiä tämän lain täytäntöönpanosta antaa tarvittaessa sosiaali- ja terveysministeriö.

7 §

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-kuuta 1993 ja se on voimassa vuoden 1993 loppuun.

Ennen tämän lain voimaan tuloa voidaan ryhtyä sen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 16 päivänä lokakuuta 1992

Tasavallan Presidentti

MAUNO KOIVISTO

Sosiaali- ja terveysministeri *Jorma Huuhtanen*